

Det er ikke lykkedes oppositionen at ændre grundarkitekturen i kulturens strukturreform. Til gengæld er det inden for de enkelte love lykkedes at luge en række tidsler ud. Vi har allerede været inde på en del af dem.

På teaterområdet har vi fået fjernet forslaget om, at egnsteatrene og dermed også børneteaterområdet underlægges økonomisk rammestyring, hvilket ville have gjort det meget vanskeligt at starte nye teatre. På museumsområdet er det som sagt lykkedes at få en garanti for, at Kulturarvsstyrelsen altid får det at vide, i det øjeblik der gives en dispensation fra beskyttelse af fortidsminderne og fra beskyttelseslinjerne i det hele taget. På musikområdet, og det er vigtigt, har vi fået genindført refusionsordningen, sådan at staten fortsat har hånd i hanke med, hvad der kan kaldes en musikskole.

Endelig har vi, som også hr. Mogens Jensen var inde på, været med til at sikre, og med stor velvilje fra kulturministerens side, at armslængdeprincippet skrives ind i alle de fire lovgivninger som grundprincip for, hvordan støtten fra kommunernes side skal gives til kulturområdet.

Kl. 13.55

Ligesom Lars von Trier skal have mulighed for at sige det, han vil, om USA's præsident uden at få frataget sin støtte på finansloven eller uden at få frataget sin støtte til at producere film, så skal det selvfølgelig også være sådan, at lokale kunstnere og mennesker med tilknytning til kulturlivet kan få penge til deres kunst og kultur, uden at de kommunale politikere skal blande sig.

Der er også opnået en række andre forbedringer, som jeg ikke kan nå at gennemgå her, men som jeg vil opfordre interesserede til at læse om i de afgivne betækningsbidrag. På den baggrund har Det Radikale Venstre valgt at indgå en stemmeaftale med regeringen, sådan at vi stemmer for alle fire forslag på kulturområdet.

Der ligger nu et stort ansvar ude i kommunerne og hos de lokale politikere for at kæmpe kulturens sag, også selv om andre store udfordringer trænger sig på. Lad nu ikke hensynet til skatteudskrivningsgrundlaget eller beskæftigelsen gå ud over hensynet til beskyttelsen af kulturarven. Lad ikke det korte sigts interesser skygge for den historie og arv, som fremtidens generationer byder os at beskytte. Og sørg nu for at afsætte penge til museer, biblioteker, litteraturfestivaler og alt det andet, som giver et rigt og mangfoldigt kulturliv. Det er nemlig det, vi lever af.

**Første næstformand (Svend Auken):**

Hr. Ole Sohn som ordfører.

**Ole Sohn (SF):**

Det er blevet en noget længere debat, end jeg havde forestillet mig, da vi gik i gang med L 50 her for et par timer siden. Når det er det, så er det, fordi vi får mulighed for, men måske også føler trang til, at give nogle meldinger om, hvad det er for nogle visioner, vi hver især har.

Men hvis man lige indledningsvis skal give et par korte bemærkninger om lovforslaget – i øvrigt også i relation til de tre foregående, som jo hænger lidt sammen – så synes jeg, det er værd at understrege, at der ikke er tale om nogen særlig store nyskabelser overhovedet; der er tale om nogle strukturændringer, som kan have nogle i princippet positive og negative effekter.

Det, der fra vores side er konkluderet, er, at de negative konsekvenser af selve strukturreformen er massive. Det er også derfor, at SF har stemt nej til grundideen i strukturreformen. Det fremgår faktisk også af betækningsbidragene til de tre kulturforslag, at vi ikke er en del af forslaget omkring strukturreformen. Men når vi har lavet en stemmeaftale på kulturområdet, så er der faktisk en ret logisk forklaring på det. Det er i al sin enkelhed kærligheden til kulturen, kærligheden til kunsten. For hvad er det, vi har været vidne til? Vi har set – og vi vidste det, inden vi gik i gang med forhandlingerne – hvad konsekvenserne ville være.

Vi fik, og det vil jeg gerne kvittere for, et godt og konstruktivt forhandlingsforløb med kulturministeren, hvor vi tog udgangspunkt i de forudsætninger for en aftale, som oppositionen samlet havde opstillet. Det var – ikke at vi kunne redde strukturreformen, det løb var jo kørt – at vi kunne sige, at der var nogle forhold specielt omkring musikskolerne, som ville være helt katastrofale.

Det, der da er lidt tankevækkende, og det burde regeringspartierne måske også tænke lidt over, er, hvad jeg har fået af meldinger fra borgmestre rundt omkring i landet af vidt forskellig partiobservans, som alle uden undtagelse har været glade for, at vi reddede kommunerne fra at få musikskolerne.

Hvorfor var de glade for det? Fordi de ved, hvad konsekvensen er, når musikskolen skal til at konkurrere med hullerne i vejen og de buledede knæ osv. Når man skal lave den form for prioriteringer i kommunen, så er det altså ikke kulturen, så er det ikke musikskolerne, der står øverst